

Những tiếng meo

Tác Giả: Pháng theo Taisen Deshimaru/Nguyên Sĩ
Thứ Bảy, 16 Tháng 1 Năm 2010 11:56

Ngày xưa, có một gã samurai (sa-mu-rai) đi câu bên bờ suối, câu mãi mãi không có một con cá.

Gã sắp sắp đem đi nướng ăn ngon lành, thì bỗng nhiên từ trong bờ rậm vọt ra một con mèo, cuộn lông cá, chạy đi. Gã nổi xung, tuốt kiếm đuổi theo và chặt con mèo ra làm hai đôi. Con giết tiêu tan, gã đâm ra ăn năn, hối hận. Bởi vì gã vốn là một người Phật tử.

Trên con đường vắng, gã nghe thấy gió thổi trong cành lá tiếng "meo". Mọi bước đi của gã dường như vang lên tiếng "meo". Những người qua lại trên đường nói chuyện lao xao với những tiếng "meo". Bọn bè cũng đi vào chỗ gã bỗng tiếng "meo". Ngay chỗ trong ánh mắt những người đi qua con gã cũng phản chiếu tiếng "meo". Mọi người chấp mắt là gã mới thấy "meo". Tất nhiên đây, chung quanh gã tất cả là "meo". Chính gã cũng trở thành "meo"...

Cuối cùng, một lần một người, gã samurai thân hình tiều tụy chỉ còn là cái xác không hồn. Gã tìm đến một ngôi chùa, gặp một vị thiền sư già, và xin ngài giúp đỡ: "Bách sự pháp, xin sư pháp cứu vớt con... Con không thể nào chịu được đau khổ nữa..."

Nghe xong lời sự tình xong, vị thiền sư thở dài, cau mày quát trách: "Làm sao một võ sĩ như người có thể hèn một đến như vậy được? Nếu không thể chịu được như tiếng "meo" kia, thì người chỉ còn có một cách là tự sát. Không còn con đường nào khác nữa, là tự làm hara-kiri, ngay bây giờ và tại đây! Những vì lòng từ bi, ta sẽ không để người đau đớn, bằng cách chém phăng đầu ngay, sau khi người bắt đầu từ bỏ bằng."

Gã cúi đầu lạy tạ, tuy trong lòng vô cùng kinh sợ cái chết. Sau khi sắp sắp nghi lễ xong, gã ngồi xuống, vạch áo, hai tay cầm chiếc dao hướng vào bụng mình. Vị thiền sư đứng sau gã, giơ cao kiếm. "Bắt đầu đi!", ông ra lệnh.

Gã samurai từ từ đặt lưỡi dao vào bụng mình, một hồi như giết. Ngay lúc đó, vị thiền sư lên tiếng:

- Còn nghe thấy tiếng "meo" không?

- Chao ôi ! Không... Thát lúc này con không nghe tháy gì hát !

- Váy, náu không còn tiếng "meo" thì không cán phái chát ...

Lái bình cáa Nguyễn Sĩ

Câu chuyán trên đây làm Nguyễn Sĩ tôi táng nhá tái mát câu chuyán đã đáng trong báo Gió Nái cách đây khoáng vài ba chác năm:

"Có mát anh chàng bá bánh tâm thán, cátáng mình là mát hát thác, nhìn tháy con gà nào cũng cuáng quát lên cháy trán. Anh đi cháa bánh báng phân tâm hác, và sau mát thái gian điáu trá, tình tráng đã có vá khá quan. Khi chia tay bác sĩ, anh nói vái mát giáng quá quyát : "- Bác sĩ cáyên tâm, tôi khái bánh rái. Tôi là mát con ngá i, không phái là mát hát thác". Nháng chá vài phút sau, anh hái hái cháy trá vá phòng mách, mát cát không còn hát máu. "- Con gà... con gà nó đái i tôi", anh láp báp. "- Sao váy? ngá i bác sĩ ngác nhiên. Anh khái rái mà. Anh đâu phái là hát thác". "- Vâng, anh chàng buán bã trá i. Ván biát tôi không phái là hát thác, nháng khán nái con gà nó ván táng tôi là hát thác..."

Dĩ nhiên, đây không phái là mát câu chuyán Thián, mà là mát tráng háp bánh tâm thán có tháxáp loái vào bánh hoang táng suy đián (délire d'interprétation) , là mát loái bánh khá thông tháng. Ngoài nháng tráng háp náng nhá trên, thì còn biát bao nhiêu là tráng háp nhá, và phái công nhán ráng giáa ngá i bánh và không bánh, ranh giái đôi khi cũng không có gì là rárát...

Nói nhá váy thì trong mát cháng mác nào đó, chúng ta đáu là nháng kábá ám. Chúng ta đáu váa là nán nhán cáa trí táng táng cáa mình, váa là tác giá cáa nháng váng táng đó. Trong suát cuác đái, con ngá i tátáo nên cho mình bao nhiêu là váng táng, và chính nháng váng táng đó là nguán gác cáa tâm bánh, cáa khá đau. Nháng, bán sáb lái, náu không có táng táng, thì làm gì còn câu chuyán đá nói? Làm gì còn con ngá i, làm gì còn khá đau, làm gì còn cuác sáng? Bái vì, náu "náng máa là bánh cáa trái", thì có lá "táng táng (chá không hán là táng tá) là bánh cáa tôi vái ngá i"...

Phái lám. Đác tính cáa con ngái là á đó, á cái khá năng táo dáng nên trong tâm thác cáa mình nháng gì không có thác, nháng gì hoàn toàn giá táo. Thá rái mình cá khá khá ôm láy - hay bá ám ánh bái - nháng điáu táng táng đó, và yên trí chúng là sá thác, sáng vái chúng nhá là sá thác. Nháng "sá thác" táng táng đó không phái chá là "tiáng mèo kêu" hay là "ngái - hát thác" trong câu chuyán. Chúng còn mang muôn hình ván tráng: mát hình ánh chát hián trong đáu, mát câu nói, mát điáu nhác xáa, mát ý nghĩ: "phái chi... giá mà... đáng lá... biát đáu... tiác ráng... ngá nhá ... hay là... ", mát lái phê phán, mát dá án... Tát cá nháng gì gây nên dao đáng thán trí, báng cách táo dáng mát tám màn háa mù che đáy thác tái, lôi cuán con ngái trong mê sáng, máng má, huyán hoác, má há, nhá tháng, tiác nuái, lo sá, nghi ván, v. v. và v. v...

Muán thoát ra khái sá tháng tráng nánh tháng trác cáa váng táng, thì chá còn có mát cách: sáng vái thác tái, đánh náchân thác tái, và nhá váy háy bá đác khá đau. Đó chính là mác đích cáa đáo Phát: điát khá báng con đáng giác ngá.

Xét cho cùng, đáo Phát có tám ván bán nghìn pháp môn táu trung cũng háng vá mát điám, đó là cái huá báng cách đánh cái tâm cáa mình. Muán đánh đác cái tâm, thì phái gát bá mái dáy đáng phát xuát tá bên trong mình, nháng váng táng, táp niám, thành kián, suy luán, tính toán, giá thuyát, cháp trác, v.v. tát cá nháng gì làm ván đác nhán thác và che đáu thác tái. Mác đích là nhán chân đác sá thác "nhá váy" (tel quel, ainsité), cái Chân Nhá không thá nghĩ bàn, mà chá nhán chân đác báng trác giác, mát khi đã đát đác trí huá tánh tách.

Tá xáa tái nay, các vá thián sá cũng chá đáy mát điáu cho các thián sinh: trá vá vái thác tái, sáng trong giây phút hián tái. Khi véo mũi, báp tai, đánh đáp, la hét hác trò nhá trong phái Thián Lâm Tá, ngái tháy cũng chá tìm cách lôi kéo hác trò đang má màng váng táng trá vá vái thác tái, và giáng lên mát đán tâm lý làm bùng lên giác ngá.

Ngày nay, các vá thián sá cũng chá nhác lái, báng nháng táng mái má hán ("Thá vào, ta ý thác ta có mát ; thá ra, ta mám cái vái sá sáng trong ta và quanh ta"), nháng lái đáy cáa đác Phát Thích Ca trong Kinh Niám Xá (Satipattháa) và Niám Hái Thá (Ânápánasati) ("Vái tâm hân hoan, tôi thá vào; vái tâm hân hoan, tôi thá ra"). Đó là táp chánh niám, táp chú tâm vào mái viác làm cáa mình.

Cũng nhá khi xáa thián sá Huá Hái đáy cái đáng công cáa mình: "Khi đói thì ăn. Khi mát thì ngá". Nháng khi ăn chá nghĩ tái ăn, khi ngá chá nghĩ tái ngá, khác vái ngái tháng "khi ăn cháng cháu ăn, đòi trăm thác ná dùng, khi ngá cháng cháu ngá, tính toán cáng ngàn chuyán".

Những tiếng meo

Tài liệu: Phỏng theo Taisen Deshimaru/Nguyễn Sĩ
Tháng 13; Bức thư, 16 Tháng 1 Năm 2010 11:56

Nghe tiếng ta quên mất mình gây nên bao nhiêu đau khổ. Ngay cả sự thất vọng cũng tìm nó ở đâu đâu, như chảy theo "lông rùa, sông thối". Trong khi đó, sự thất vọng dần vô cùng, nó là nỗi sợ hãi và chán là nỗi sợ hãi. Những chính vì sự thất vọng, cho nên mọi thứ khó khăn để vượt qua. Làm sao cho mây tan, thì trăng mới hiện.

Trong câu chuyện trên, gã samurai ngày đêm bám sát những tiếng kêu của con mèo mình để giữ, cho tới khi lưỡi dao đâm vào bụng, cái chết gần kề, mới thức tỉnh để nhận ra cái tâm của mình. Lúc đó, gã mới chú tâm vào thực tại, mới vượt qua được chánh kiến, và lúc bấy giờ dĩ nhiên không còn vướng bận, tức là không còn nghe thấy tiếng mèo kêu! Thôi thì thế này, khi nghe tiếng ta vội vã thoát khỏi cái chết mới hiểu được giá trị của cuộc sống...

Này bạn, còn nghe thấy tiếng meo không?

"Meo" !

(Ồ hay... Không biết con mèo đã sống đời, hay mình còn vướng bận?)